

νὰ ἐπιζητήση, καὶ εὐκολον νὰ ἐπιτύχη ὁ γράφων, ἐκτός ἐὰν ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ καταστή ἡ νεοελληνικὴ ἀποκλειστικὸν ὄργανον μιᾶς τάξεως λογίων.

Δὲν μοι ἐπιτρέπεται νὰ τελειώσω τὴν μελέτην ταύτην, ὅσον ἀτελής καὶ ἂν εἶναι χωρὶς νὰ εἶπω μίαν λέξιν καὶ περὶ τοῦ περιοδικοῦ τύπου, ὅστις ὡσαύτως ἀνεπτύχθη σπουδαίως κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους.

Ὁ κ. de Saint Hilaire κατὰ τὸ 1871 ἠρίθμει τὰ ὀνόματα ὀκτὼ μόνον περιοδικῶν φύλων, ὧν ἑπτὰ μὲν ἐδημοσιεύοντο ἐν Ἀθήναις, τὸ δὲ ὄγδον ἐν Ναυπλίῳ. Σήμερον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑλληνικῶν περιοδικῶν συμποσοῦται εἰς τριᾶκοντα, ὧν εἴκοσι δημοσιεύοντ' ἐν Ἀθήναις. Ἴδου τὰ ὀνόματά των.

Ἑστία—Παρνασσός—Πλάτων—Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας—Θρησκευτικὴ φωνή—Σιών—Ἐφημερίς τῆς ἑλληνικῆς καὶ γαλλικῆς νομολογίας—Νέα Θέμις, νομικὸν περιοδικὸν—Φοῖβος—Γαληνός—Οἰκονομικὴ ἐπιθεώρησις—Ὁ ἑλληνικὸς χρόνος καὶ ὁ Ἑλικὼν—Διάπλασις τῶν παιδῶν—Ὁ ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς—Ἐπιθεώρησις πολιτικὴ καὶ φιλολογικὴ—Ἀθηναῖς—Ἀττικὸν Μουσεῖον—Ἀρχαιολογικὴ ἐφημερίς—Στρατιωτικὴ Ἐπιθεώρησις—Ὁ Νομολόγος
Ἐκτός τούτων ἐκδίδονται :

Ὁ Ἀπόλλων (ἐν Πειραιεῖ), Ὁ Βιομήχανος Ἕλλην (ἐν Σύρῳ), Ὁ Ζακύνθιος ἀνθῶν (ἐν Ζακύνθῳ), Ἀλήθεια, Κόσμος, Θεατρικὴ βιβλιοθήκη (ἐν Κωνσταν/πόλει), Ὁμηρος (ἐν Σμύρνῃ) Σερᾶπειον (ἐν Ἀλεξανδρείᾳ), Ὁ Ἑσπερος (ἐν Λειψίᾳ). Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.

[Μετεφράσθη ἐκ τοῦ *Annuaire de l'Association pour l'encouragement des études grecques en France* ὑπὸ Γ. Μ. Βιζυνοῦ].

Πρὸ ἡμερῶν ἀνευρέθη ἐν τῷ φιλολογικῷ συλλόγῳ «Παρνασσός» ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση χαρειατὴ καὶ λιάν διδασκτικὴ ἄμα διατριβὴ περὶ τοῦ χαρτοπαικτείν, ἐξ ἧς τῇ εὐμενεῖ τοῦ συγγραφέως παραχωρήσει παραθέτομεν ἐνταῦθα τὸ ἐπόμενον ἀπόσπασμα. Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΕΙΝ

Ἀπὸ τίνος ἄρα γε ἐποχῆς εἰσήχθησαν παρ' ἡμῖν τὰ παικτόχαρτα ; Εἰκάζω ὅτι ἡ αὐλὴ τοῦ Βυζαντίου μόλις ἐπρόφθασε τὴν χρῆσιν αὐτῶν, ἐπειδὴ πρὸ πολλοῦ μὲν εἶχον ἐπινοηθῆ ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν, ὀνομαζόντων αὐτὰ *τσάτταρ τὰς* (τέσσαρας ῥήγας, ἢ βασιλεῖς, ἢ στέμματα) καὶ ἐπὶ τὸ συντομώτερον *τὰς ἢ τὰς*, ἐξ ἐκείνων δὲ τὰ ἀπεμιμήθησαν οἱ Ἀραβες κατὰ τὸν 10^{ον} αἰῶνα, καὶ ἐκ τούτων τὰ εἰσήγαγον εἰς τὴν Εὐρώπην, ἕνα αἰῶνα μετ' ἐκείνων, οἱ προκομμένοι οἱ Σταυ-

ροφόροι. Καὶ πρῶτον ἐξετυπώθησαν ἐν Αὐγούστα, ἐντὸς τοῦ ἔτους 1275, ἔπειτα δ' ἐν Ἰταλίᾳ, ἐντὸς τοῦ 1299, καὶ βραδύτερον ἐν Γαλλίᾳ, ἐντὸς τοῦ 1392, ἐπὶ Καρόλου τοῦ Γ', πρὸς χρῆσιν αὐτοῦ καὶ μόνου τὸ πρῶτον.

Ἐκτοτε διεδόθησαν ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης. Καὶ ἐθεωρήθη μὲν ἀκολούθως ἡ δῆθεν παιδιὰ διὰ αὐτὴ ὡς ὀλεθρία, «φρόνον καὶ κῆρα φέρουσα», διὸ καὶ πολλάκις ἀπηγορεύθη διὰ νόμων, ἐν Γαλλίᾳ δὲ μάλιστα, ἀλλ' ὅμως ἡ ἔξις κατίσχυσε παντὸς νόμου· ἐπατάχθη ἐπανειλημμένως, ἀλλ' ὑπερίσχυσε πάντοτε· ἀπόδειξις ὅτι τὸ ἐθελόρητον κακὸν ἀποβάνει δυσάποσχετον παρὰ τοῖς λαβοῦσι τὴν ἔξιν. . . .

Εἶνε ἄρα γε εὐπρεπὲς εἰς ἄνθρωπον ἔχοντα τὴν συναίσθησιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀξιοπροσείας τὸ νὰ κᾶθηται ὅλας ὥρας πλησίον ἐνὸς τραπεζίου, ὅπως εἰ δυνατόν ἐξαναγκάσῃ τοὺς συνεταιίρους νὰ μετακινώσωσιν εἰς τοὺς θύλακας του ὅσα ἂν ἐκθέσωσι χρήματα, πολλάκις δὲ καὶ ὅσα ἀφῆκαν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐνίοτε ὅσα οὔτε ἔχουν, ἀλλ' εἶν' ἐπανάγκες νὰ δανεισθῶσι ; Καὶ παίζει λοιπὸν ὁ τοῦτο πράττων, ἢ σπουδάζει σπουδαίωτατα ; Ἄς εἶπῃ εἰλικρινῶς ἂν ὅτι παίζει δὲν εἶνε πρόφασις ὅπως κενή.

Τὸ νὰ σπουδάξῃ τις περὶ πορισμοῦ χρημάτων ἐν τῷ γραφεῖῳ, ἢ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἢ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, οὐδὲν ὀνειδος· ἕκαστος καταγίνεται νὰ εὐπορήσῃ ἢ νὰ πλουτήσῃ δι' ἐπαγγέλματός τινας ἐντίμου· ἀλλ' ὁ τρέπων καὶ τὴν παιδιὰν αὐτὴν εἰς βιοποριστικὸν ἔργον διαδηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθης ἐργασία δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὰς χρεῖας ἢ εἰς τὴν ἀπληστίαν του, διὸ καταφεύγει καὶ εἰς τὴν παιδιὰν, ὡς εἰς ἔργον ἐπίσης πρὸς αὐτὸν σπουδαῖον· τοῦτο δὲ ἀναντιρρότως εἶνε ἀπρεπὲς, ἐπειδὴ ἡ παιδιὰ μετατρέπεται εἰς κυβείαν, καὶ οὔτε εἰς τὸ ἀξιώχρεον τοῦ ἀνδρὸς ἐκεῖνου συμφέρει ἢ φήμη κυβευτοῦ, οὔτε ἡ τιμὴ του ἀνέχεται τοιοῦτο ἐπίθετον. Ἐντεῦθεν συμπεραίνει πᾶς τις κατὰ πόσον οἱ διαχειριζόμενοι μάλιστα ξένα, ἢ δημόσια χρήματα, δύναται νὰ ὦσιν ἀνυπόπτοι ἐν χαρτοπαικίᾳ σχετικῶς βραεῖα.

Μέχρι θέματος καὶ μέχρις ὥρας τίνος ὁ χαρτοπαικτείν πιστεύεται ὡς ἀληθῶς παιζῶν· ἐπέκεινα ὅμως τοῦ εὐλόγου θέματος ἢ τῆς ἐπαρκοῦς ὥρας φωρᾶται ὡς μὴ παιζῶν πλέον, ἀλλ' ὡς καλύπτων τὴν αἰσχροκέρδειαν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀθῶας παιδιᾶς, καὶ ὡς ἀντιπαραταχθεῖς εἰς πυγμαχίαν, ὅπως ἡ αὐτὸς καταθράσῃ τοὺς ὀδόντας τοῦ ἐναντίου του, ἢ αἰσθανθῇ τὴν ἰδίαν σιαγόνα κατατεθραυσμένην ὑπ' ἐκείνου. Ἄν τὸ πάθῃ, ἐγείρεται ἐλεεινός· ἐλεεινός, ἐπειδὴ καὶ ἀδυνατεῖ νὰ κρύψῃ τὴν ἐκ τοῦ τραύματος ὀδυνηρὰν συναίσθησιν. Πολλὰκις ὁ ἥλιος τὸν εὕρισκει ἐκεῖ πελιδὸν τὴν ὄψιν

δακρύοις τοῖς κυβεῖν εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἐξόχου κοσμοπολίτου Γαμβέττα, ἐπέπρωτο νὰ κλαύσωμεν καὶ σήμερον τὸν θάνατον Ἑλλήνος, οὗ τὸ ὄνομα ἦν κεχαρμένον εἰς τὴν καρδίαν πάντων τῶν συμπολιτῶν του, τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου Κομμοუნδούρου.

καὶ ἄθλιον· ὁ ἥλιος ἀνατέλλει εὐλογία καὶ χαρὰ τῆς φύσεως ἀνανηφούσης, ἐνῶ τὰ κηρία ἀνάπτουν ἔτι ἐπὶ τῆς πρασίνης τραπέζης δακρυώδη καὶ κατηναλωμένα ὑπὸ τῆς παννυχίδος καταχθόνιον τι τοῦ κατατρύχει τὴν ψυχὴν· αἰσθάνεται αὐχμῶδές τι ἐντὸς τῆς κεφαλῆς φέρον στείρωσιν εἰς τὸν νοῦν, αὐὸν τι ἐν τοῖς στήθεσι μαραῖνον ὅ,τι γενναῖον ἐν τῇ καρδίᾳ· αἱ πύρινα γλῶσσαι τῶν φώτων τῆς νυκτός, καταλαμβανόμεναι ὑπὸ τῶν λευκαυγῶν λαμπηδόνων τῆς ἰλαρχῆς ἡοῦς παρίστανται ὡς δάδες τῆς κολάσεως, καὶ ὁ χαρτοπαίκτης βλέπει τὸ ἀπαίσιον τοῦτο ὄραμα πλέον τοῦ χορευτοῦ, ὃν ὡσαύτως ἐπρόφθασεν ἢ ἀνατολὴ ἐκεῖνη, διότι οὗτος μὲν τὸ βλέπει μόνον διὰ τῶν ὀμμάτων, ἐνῶ ἐκεῖνος τὸ ἔχει καὶ ἐν τῇ ψυχῇ· ἀπέρχεται οἰκταδὸς ὡς αὐτόματον μᾶλλον ἢ ὡς λόγος ἐν σώματι· καθ' ὅδον ἀπαντᾷ τὸν ἐργάτην ἐξεγεθθέντα ἤδη τοῦ ὕπνου καὶ πορευόμενον ἐπ' εὐλογίαις, ἐνῶ αὐτὸς πορεύεται νὰ ζητήσῃ τὸν ὕπνον ἐπ' ἀναθέμασι· πρὸ τῆς κλίνης, ἀπορρίπτει ἀνυπομόνος τῇ δε κέεισε τὰ φορέματά του, ἀλλὰ μὴ αἰσθανόμενος τοὺς θύλακας τῶν βραχίτων ἐκ τοῦ χρυσοῦ, ὡς ἦσαν ὅτε πρὸ τινῶν ὄρων τὰ ἐνεδύθη, καταρᾶται αὐτὸς ἐκυτόν· πίπτει δὲ τότε ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του βραχνίζων τὸν νοῦν πόθεν νὰ πορισθῇ, καὶ πῶς ν' ἀναπληρώσῃ τὰ ἀποσκορακισθέντα.

Πίστευε τώρα, πίστευε εἰ δυνατόν, ὅτι ἡ τιμὴ εἶνε στερρῶς προσκεκολλημένη καὶ ἀδιάσειστος ἐντὸς οὕτω καταπεποννημένης ψυχῆς.

Ἄν, τούναντιον, κατορθώσῃ νὰ φέρῃ ἀναλγητῶς τὸ τραῦμα, χειρὸν τοῦτο, ἐπειδὴ παρίσταται οἶος ἐθῆς τῆς κυβείας—*un joueur maldré*,—καὶ πρὸ τοιούτων μάλιστα χαρακτηρῶν, τῇ ἀληθείᾳ, δίκαιον ἔχει πᾶς ἄνθρωπος κατὰ πάντα νὰ δυσπιστῇ. Γινώσκω ὅτι εὐπρεπῆς θεωρεῖται συνήθως ἡ τοιαύτη ἀταραξία, μάλιστα δὲ καὶ θαυμάζεται ὑπ' ἀνθρώπων ποιάς τινος ἀγωγῆς, ἀλλὰ πράγματι εἶνε ἀγενῆς καὶ μυχθηρὰ· πολλῶν ἐτῶν ἰδρωτὲς ἔντιμοι καὶ μόχθοι δυσεκπέραντοι οὐχὶ ἀναισθητῶς καθορῶνται ἐξηφανισμένοι ἐν ὀλίγαις ὥραις εἰς τοιούτους ἀναξίους ἀγῶνας, εἰμὴ ὑπὸ καρδιῶν πεπωρωμένων καὶ πνευμάτων μὴ δισταζόντων ἀπέναντι οἰωνδήποτε μέσων ἀθεμίτων ἵνα τοὺς ἀναπληρώσωσιν· ὁ ἐν ὑπουργήματι θὰ δωροδοκηθῇ, δικαστῆς θὰ δεκασθῇ, στρατιωτικὸς δὲν θὰ εὐορκῆσῃ, δικηγόρος θὰ ἀπιστήσῃ ἢ θὰ ἀπληστήσῃ, ταμίας θὰ ὑπεξαίρεισῃ, ἐμπολεὺς θὰ νοθεύσῃ τὰ σταθμά, ἔμπορος ἢ τραπεζίτης θὰ παραδοκῆσῃ τὴν κατάλληλον στιγμὴν ὅπως ἀνάψῃ τὴν λαμπάδα τῆς χρεωκοπίας· διότι ὡς ἰσχυρότερα καὶ τῶν δέκα ἐντολῶν τηρεῖται μετὰ τῶν χαρτοπαικτῶν ἢ ἀπότισις τοῦ δὴ λεγομένου χρέους τιμῆς (*dette d'honneur*)· σφε-

τερίσθητι, ἐξουδενώθητι, ἀτιμάσθητι, πωλήθητι, ἀλλὰ πλήρωσον ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, καὶ μέχρις ὀβολοῦ, τὰ ὀφειλόμενα ἐκ τοῦ χαρτοπαίγνιου, ἔστω καὶ ἂν ὁ κερδήσας σε ὑπάρχῃ κηκοῆθης τις ἄνθρωπος, ἐγνωσμένος ὡς αἰσχροκερδῆς· ἐνῶ, ἂν χρεωστῆς εἰς τίμιόν τινα καὶ χρηστὸν δανειστήν, τὸν ἀφίνεις ὅλας πεντακτηρίδας ἢ καὶ δεκακτηρίδας νὰ τῆκεται περιμένων τὴν ἀπόδοσιν τῶν δανείων.

Ἔ, βεβαίως· ὁ χαρτοπαίκτης λέγει ὅτι παίξει διὰ τὰ περάσῃ ἡ ὥρα· ἀλλὰ θέλετε νὰ ἰδητε προφανέστατα ὅτι κενὴ τοῦτο εἶνε πρόφασις; Παρατηρήσατε ὅτι, ἂν οἱ περὶ αὐτὸν λεσχηνεύοντες αἰφνης ἀναφέρωσι τι περιεργείας ἄξιον, αὐτὸς οὐδὲ πρὸς στιγμὴν διακόπτει τὴν ἐνασχόλησίν του ἵνα δώσῃ εἰς ἐκεῖνους προσοχὴν τινα, ἐκτὸς ἂν ἤκουεν ὅτι καίεται ἢ οἰκία του, ἢ ὅτι τὸ τέκνον του ἀποθνήσκει. Ἐρχονται αἰφνης εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην προσωπίδες (λέγω δὲ προσωπίδες θέλων νὰ εἶπω προσωπίδοφοροῦντες, καθὼς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κρηπίδες παρωνομάζοντο συνεφαντικῶς οἱ πεζοὶ στρατιῶται, γλαυῦδες δὲ οἱ ἵππεις, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων γλωσσῶν *maschere* ἰταλιστῆ, καὶ *masques* γαλλιστῆ, λέγονται οἱ προσωπεῖον φοροῦντες)· ἔρχονται προσωπίδες καὶ προχωροῦν εἰς τὰ δώματα ὅπου ἡ χαρτοπαίξια· ὁ χαρτοπαίκτης μόλις στρέφει τὸ πρόσωπον καὶ μειδισθ, μειδίαμα βεβιασμένον πρὸς ἐκείνην ἐξ αὐτῶν, ἣτις τῷ ἀπευθύνει χαριτολογίαν τινα, ἀνυπομονῶν πότε νὰ ἀφεθῇ εἰς τὴν ἡσυχίαν του, ἢ μᾶλλον εἰς τὸ ἔργον του.—Εἰς ἄλλους τὰ ἀστεῖα, καλὴ προσωπίς· ἡμεῖς ἐδῶ, ὡς βλέπετε, σπουδάζομεν.—Καὶ ὄντως, πρὸς τὸν χαρτοπαίκτην, ὁ θροῦς ἐκεῖνος τῶν μεταξίνων *dominon*, αἰ ἕξειτι παραφωνίαι τῶν προσωπίδων, μία χειραψίας πρότασις, ἐν κρυφαλάλημα εἰς τὸ ὅτιον του, φορτικώτατοι φαίνονται περισπασμοί·

«—Πλέον δὲν φεύγουν αὐτοὶ οἱ *μασκαράδες*; πολὺ ἐξανόστησαν.

»—Πότος ἦτον αὐτὸς τοῦ σου ὀμίλησε;

»—Ἐεὐρὸς κ' ἐγώ!... Ἄτου! ἀτού! ἀτού! ρήγας κοῦπα! ἄσος καρρῶ! βόλα!»

Διὰ τὰ περάσῃ ἡ ὥρα! ἀλλ' ἡ ὥρα περιᾶ καὶ ἂν παίζων τις θεματιζῇ ὀλίγιστα, ἐπειδὴ οὐχ ἤττον παθαίνεται ὑπὸ τῶν περιπετειῶν τοῦ παίγνιου· ἡ τυφλὴ τύχη καὶ τότε σκανδαλίζει κατατρέχουσα ἢ τέρεπει συντρέχουσα.

«Πίνειν καὶ παίζειν καὶ δίκαια φρονεῖν», ἔλεγε τις ἀρχαῖος σοφός. Ἴων ὁ Χίος· δὲν ἔτυχε νὰ τὸν ἀναγνώσω, ἀλλ' ἀπήντησα τὸ ῥητὸν αὐτοῦ τοῦτο ἐν τοῖς Προλεγόμενοις τοῦ Κοραῆ, καὶ ἔκτοτε τὸ ἐνετύπωσα εἰς τὴν μνήμην μου ὡς μίαν τῶν πολυτίμων ὑποθηκῶν τῶν μεγάλων ἐκείνων προγόνων, ὑποθηκῶν στερεῶν καὶ θαυμασιῶν καὶ τούτων, ὡς τὰ μαρμαρίνα ἐκεί-

νων ἀριστουργήματα. «Πίνειν καὶ παίζειν καὶ δίκαια φρονεῖν»· τουτέστι φρονεῖν δίκαια, ἢ σωφρονεῖν, καὶ ἐν τῷ πίνειν καὶ ἐν τῷ παίζειν. Σοὶ εὐαρεστεῖ ἢ χαροπαιξίᾳ· ἔλαβες τὴν ἕξιν τῆς, δυστυχῶς· ἀλλ' αἰδούμενος σεαυτὸν καὶ τὴν κρίσιν τῶν ἄλλων, μὴ θεματίζε ἢ τόσον μόνον, ὥστε νὰ παρίστασαι εὐγενῆς τὸ ἦθος καὶ ἐν τῇ καταδρομῇ, εὐγενῆς καὶ ἐν τῇ εὐμενεῖα τῆς τύχης· θεματίζε τόσον μόνον, ὥστε νὰ πιστεῦῃ πᾶς γινώσκων τὰ κατὰ σέ (καὶ πολλάκις γινώσκονται τὰ καθ' ἡμᾶς πλέον ἢ ὡς νομίζομεν), ὅτι, ἂν μὲν ἐζημιώθης, ἢ ζημία εἶνε παίγηον τῶντι πρὸς τοὺς πόρους σου, ἂν δὲ ἐκέρδησες, καὶ τὸ κέρδος εἶνε ὅλως ἀνώδυνον πρὸς τοὺς πόρους τοῦ ἀντιπαίκτηυ.

Θὰ μ' ἐρωτήσῃ τις ἴσως· — Ἀλλὰ, τέλος πάντων, ἐν τίνι μέτρῳ ὀρίζεις νὰ θεματίζῃ ὁ χαροπαικτῶν, ὡς ἀναλόγῳ πρὸς τὴν περιουσίαν του ἂν ὑποτεθῇ ὡς πλούσιος, ὅπως μὴ σοι φανῇ ὡς κερδαλεόφρων, ἀλλ' ὡς ἀπλῶς διασκεδάζων τὸ ἀνιαρὸν τῆς ἀργίας; — Γινώσκω ἐν μέτρον, καὶ φοβοῦμαι μὴ ἂν τὸ εἶπω φανῶ παραδοξολόγος· ἀλλ' ἔστω, γελάσετε· ἢ-θελα, πᾶς ὅστις ἔλπει συνήθως δι' ἐνὸς μόνου πενταλέπτου τὸν παρουσιαζόμενον αὐτῷ ἐπαίτην, νὰ μὴ ἐκθέτῃ πλείονα τῶν 10 λεπτῶν εἰς τὰς λόγγας τῆς λεγομένης πρέφας (piques), καὶ ἐπομένως ὄχι πλείονα τῶν 20 λεπτῶν εἰς τὰ ἀνθη (treffles)· 30 δὲ λεπτὰ εἰς τὰς π.ί.ι.ι.θ.ο.υ.ς (carreaux) καὶ 40 εἰς τὰς κόπας (coeurs)· ἐὰν ὅμως δύναται εἰς τὰς λόγγας νὰ ἐκθέτῃ δραχμὰς 10, ὡς πᾶς ἄλλος τὰ δέκα λεπτὰ, θὰ ὤφειλεν εἰς ἕκαστον πτωχὸν ἐπαίτην ἐν πεντάδραχμον, καὶ τότε, μάλιστα· οὗτος θὰ ἐπιστεῦετο ὡς δυνάμενος νὰ θεματίζῃ ἀνώδυνως πεντάδραχμον, δεκάδραχμον ἢ καὶ εικοσάδραχμον ὡς ἐν λεπτὸν, ἀναλόγως πάντοτε πρὸς τὴν ἐλευθεριότητά του εἰς ἐπαίτας. Ἀλλ' ἀκούω τοὺς ἀναβοῶντας· — Καὶ πῶς! εἰς πάντα ἐπαίτην νὰ διδῇ εικοσάδραχμον! Ἀλλ' οὕτω πῶς ὅλοι οἱ ἄποροι τῶν κατοίκων θὰ μετημφιάζοντο εἰς ἐπαίτας καὶ θὰ τὸν κατεπολιόρκουν «ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός»· δὲν θὰ ἐπήρκει δ' εἰς τοῦτο οὔτε ποταμὸς χρυσορροᾶς. Δὲν εἶνε πρακτικὸν τὸ μέτρον σου.

Ὁμολογῶ ὡς μὴ πρακτικὸν τὸ μέτρον, ἀλλ' ὅμως ἢ ἀναλογία ὑπάρχει σαφῆς, καὶ μόνον ὑπεδείχθη δι' αὐτῆς ὅ,τι καὶ ὅσον ἔδει.

Εἰς τῶν ἐπὶ βαθεῖ πλούτῳ φημιζομένων σήμερον τραπεζιτῶν τῆς Εὐρώπης, ὁ Ρόσχιλδ, εἰσελθὼν ποτε ὑπὸ περιεργίας εἰς τὸ κυβευτήριον τοῦ Ὁμβούργου, καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ φίλου ὅστις εἶχε προσέλθει εἰς αὐτὸν ἂν δὲν εἶχε διαθέσειν νὰ δοκιμάσῃ ὀλίγον τὴν τύχην, «Πρὸς τοιαύτην δοκιμὴν, ἀπεκρίθη, δὲν εἶμαι ἀρκούντως πλούσιος». Καὶ ὄντως, οἰοσθήποτε πλου-

τος, ἀφειδῶς ἀνοιγόμενος εἰς τὴν διάκρισιν τῆς τύχης, ἐπὶ τέλους θὰ ἐστείρευεν, ἐπειδὴ οὐδὲν ταύτης παραλογώτερον ἢ ἀπιστότερον ἢ ἐπιβουλότερον ἢ τυφλότερον. Ὅπως καὶ ὅσον ἂν θέλῃς ἀνάμιξον τὰ παικτόχαρτα· ἢ τύχη καταφέρει τὰ τραύματά της ὡς γυνὴ σπασμωδοῦσα, ἧς αἱ χεῖρες παραπαίουν δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ὃν τινα ἂν τύχῳσι καὶ ὅπου ἂν τύχῳσι· καταφέρουν μίαν εἰς σέ καὶ μίαν εἰς τὸν ἐναντίον ἐναλλάξ, μέχρι πέντε, ἢ ἕως ἢ δέκα· καὶ ἂν νομίσης ὅτι τὸ ἀνὰ μίαν ἐναλλάξ θὰ κοπάσῃ ἐπὶ τέλους, καὶ τότε προσθεματίσης, εἶνε ἱκανὴ νὰ προβῇ καὶ μέχρι δεκαπέντε, καὶ μέχρις εἰκοσιν, ἐξακολουθοῦσα νὰ παίῃ ἐναλλάξ ἀνὰ μίαν. Ἐπειτα, ἐνδέχεται νὰ καταφέρῃ δύο εἰς τὸν ἐναντίον, καὶ μόνον μίαν εἰς σέ, ἢ τὰν ἀπαλιν· δεκαπέντε ἢ καὶ εἰκοσιν εἰς σέ, καὶ μόνον μίαν ἢ δύο εἰς τὸν ἐναντίον, ἢ καὶ τὰν ἀπαλιν. Μηδὲ πιστεύσης ὅτι ἀφοῦ σ' ἐπάταξεν εικοσάκις, θὰ στρέψῃ ἀφεύκτως τὰ τραύματα καὶ πρὸς τὸν ἐναντίον· ἔστιν ὅτε εἶνε ἱκανὴ καὶ πεντάκις καὶ δεκάκις ἔτι νὰ σὲ πατάξῃ ἐν τῇ ἀλογίᾳ της. Τὰ πάντα εἶνε ἱκανὴ· οἰανδῆποτε σύμπτωσιν, οἰανδῆποτε ἀνακολουθίαν· διότι οὐδὲν τὴν ἐμποδίζει, οὐδὲν τὴν ἀναγκάζει εἰς μέτρον ἢ ὅριον. Καθὼς ἐκλαμβάνεις ἐνίοτε ὅτι εὐρηκας τὰς ὁδοὺς της, οὕτως ἔρχεται ὥρα καθ' ἣν ὅπου ἂν τραπῆς πατάσσεσαι· δὲν σώζεσαι, εἰμὴ ἂν ἐξέλθῃς τῆς τροχίως της, δηλαδή τῆς τραπέζης ἐφ' ἧς σπασμωδεῖ· καὶ, ὡ τῆς ἀλογιστίας! συμβαίνει ν' ἀναχωρήσῃς τραυματίας καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ παύσῃ τὴν καταφυράν της καὶ νὰ σὲ θεραπεύσῃ, ἂν ἔτι παρέμενες· ἀλλὰ καὶ ὁ παραμένων ἐπ' ἐλπίδι τῆς ἀλλοιώσεως ταύτης κινδυνεύει τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι αὔριον ἢ μεθαῦριον, μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἢ ἕνα μῆνα, ἢ καὶ ἐν ὅλον ἔτος, ἐπιφυλάττει τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸν οὔτινος ἐφείσθη ἢ ὃν ἠνόνησε σταθερῶς κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἢ τὸ παρὸν ἔτος, καθήμενον ἐναντίον σου. Τὸ μόνον βέβαιον εἶνε, ὅτι ἐπὶ τέλους σὺ τε καὶ ὁ ἐναντίος θὰ ἔχετε νὰ παραπονῆσθε ὅτι ἐπάθατε ἐν τῷ βαλαντίῳ ἀνακούφισιν·—τὴν μόνην ἴσως ἀνακούφισιν ἢν οὐδεὶς ἀγαπᾷ.

I. ΓΙΣΙΩΡΙΑΗΣ ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Ὁ Σ*, οὔτινος ἢ ὀκνηρία θὰ μείνῃ παροϊμώδης, εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν κλίνην, ἐνῶ ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ.

— Τί κάμνεις, ἀδελφε, αὐτοῦ; ἀκόμη κοιμάσαι; λέγει εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν του εἰς φίλος του.

— Ξεκουράζομαι, καυμένε. Ἐκοιμήθηκα